

Arrest

nr. 119 896 van 28 februari 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen Xen X, op 12 september 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 augustus 2013 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk respectievelijk ongegrond worden verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 januari 2013 dient de tweede verzoekende partij, mevrouw C. C., een zevende aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 augustus 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris dat deze aanvraag onontvankelijk is. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Ter staving van haar identiteit legt betrokkene een kopie van een 'green book' en een attest van 'the office of the village development comitee' voor. Deze documenten kunnen door onze diensten niet worden aanvaard. Betrokkene legde deze documenten (kopie green book en attest VDC) ook al voor tijdens haar asielpcedure en het CGVS stelde in haar beslissing dd. 25.10.2011 dat deze documenten niet van die aard zijn dat ze haar beweerde Tibetaanse afkomst zouden kunnen staven. Het CGVS stelde meer specifiek: "De bewijswaarde van zulk een kopie is zeer beperkt gezien de mogelijke vervalsingen van deze kopie via eenvoudig knip- en plakwerk. Bovendien hebt u amper enige kennis van dit document. U weet de naam niet van het kantoor waar dit document is uitgegeven. En hoewel u verschillende vragen werden gesteld over dit document, wist u niet te vertellen dat via dit document de Tibetanen jaarlijks een bijdrage betalen voor de Tibetaanse overheid in ballingschap"[...]” Zo legde u ook een attest neer van de VDC. Dit is een overheidsdienst die bevoegd is voor de lokale dingen in het dorp. Dat deze mensen, die de Nepalese regering vertegenwoordigen, een document zouden opstellen waarin ze u de Tibetaanse nationaliteit toekennen, is niet geloofwaardig. Immers is de Tibetaanse nationaliteit internationaal niet erkend”.

De aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is (RW nr. 4.623 nr. 10.12.2007). Dit gezien betrokkene beide documenten reeds heeft voorgelegd bij het CGVS en deze geen geloof hechtte aan haar beweerde Tibetaanse afkomst.

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name het attest van immatriculatie, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien dit afgeleverd wordt in het kader van de asielpcedure, op basis van de door de vreemdeling verstrekte gegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Gezien de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk, zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b), noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt vast dat meerdere vorderingen slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk zijn indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn wat betreft hun voorwerp of hun grondslag, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen t.a.v. één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen. Bij gebrek aan dergelijke samenhang, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend.

De Raad stelt vast dat in casu twee verzoekende partijen elk afzonderlijk een beslissing gekregen hebben inzake hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de vrouw werd een onontvankelijkheidsbeslissing genomen terwijl voor de man een ongegrondheidsbeslissing werd genomen. Het gemeenschappelijk kind wordt enkel vernoemd in de beslissing van de vrouw. De motieven van de onderscheiden beslissingen zijn evenmin gelijklopend. De Raad meent in dit geval dat de combinatie van de twee beslissingen, namelijk een onontvankelijk en een ongegrond verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in één beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, gelet op de totaal verschillende motieven van de bestreden beslissingen, wat de duidelijkheid van de te voeren debatten schaadt. De combinatie biedt geen enkele bijzonder voordeel voor de verzoekende partijen.

Nu in casu geen sprake is van een beslissing die qua belangrijkheid voorrang heeft op de andere beslissing, en de verzoekende partijen evenmin in hun verzoekschrift duidelijk maken welke bestreden beslissing zij het belangrijkste achten, zal het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden voor zover het betrekking heeft op de eerst in het verzoekschrift vermelde beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ten aanzien van mevrouw C.C. onontvankelijk wordt verklaard. De opgeworpen middelen zullen dan ook enkel in dit kader worden besproken.

2.2. Gezien het voorgaande is het beroep van de heer S.A.B., die in huidige procedure een beroep instelt tegen de beslissing tot ongegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij werpt in een eerste middel de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij herhaalt wat ook in de bestreden beslissing is vermeld, namelijk dat zij een kopie van haar Green Book neerlegde tijdens haar asielprocedure. Volgens haar voldoet deze kopie volledig aan de wil van de wetgever, gezien ze de constitutieve elementen van haar identiteit bevat. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de documenten die zij heeft voorgelegd volgens haar niet onderzocht en de verwerende partij neemt volgens haar de motivering van het commissariaat-generaal klakkeloos over. De verwerende partij heeft niet zorgvuldig of correct gemotiveerd waarom dit stuk niet zou volstaan. Dit is onzorgvuldig en maakt een schending uit van de motiveringsplicht. De verzoekende partij stelt dat zij onmogelijk uit de bestreden beslissing kan afleiden waarom haar Green Book niet voldoet. De verzoekende partij verwijst verder naar het arrest 193/2009 van het Grondwettelijk Hof dat stelt dat *“als bewijs van identiteit van de betrokkene, elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (volstaat)”*. De verzoekende partij stelt dat haar identiteitsgegevens uit het administratief dossier blijken. De verwerende partij schendt dan ook de zorgvuldigheidsplicht door het dossier niet grondig te onderzoeken. De verzoekende partij stelt verder dat voornoemd arrest van het Grondwettelijk Hof als volgt bepaalt: *“vermits het mogelijk is, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te zeisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument”*. Volgens de verzoekende partij is het in casu wel degelijk mogelijk om haar identiteit vast te stellen zonder andere documenten te voegen. De verzoekende partij verwijst ook naar enkele bepalingen op de website van *“Kruispunt-migratie”*, Zij stelt dat zij volledig aan de voorwaarde voldoet zoals gesteld op de website van Kruispunt Migratie-Integratie. Het Green Book is volgens de verzoekende partij een officieel identiteitsdocument, uitgegeven door de autoriteiten. Het is volgens haar onredelijk van de verwerende partij dit document louter te weigeren omdat zij weinig kennis zou hebben over dit document. Zij dient immers helemaal niet op de hoogte te zijn van het bureau dat dit document aflevert. Het is onredelijk van de verwerende partij om dit te verwachten. Indien de verwerende partij twijfelt aan de identiteit van de verzoekende partij had zij dit minstens moeten onderzoeken. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de verwerende partij het document zelfs niet grondig onderzocht heeft. Men stelt simpelweg dat men in 2011 reeds twijfelde aan de identiteit van de verzoekende partij. Bezwaarlijk kan men stellen dat een bewering van 2 jaar geleden een accuraat beeld geeft. Dit is volgens de verzoekende partij dan ook onaanvaardbaar. Volgens de verzoekende partij blijkt wel degelijk, indien men het dossier in zijn geheel bestudeert, dat alle informatie voorhanden is om de aanvraag ontvankelijk en gegrond te verklaren.

3.2. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is, zoals zal blijken uit navolgende bespreking.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

3.3. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot. (...)*

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33*).

In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, wordt inzake het door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereiste identiteitsdocument verduidelijkt *“in dit verband kunnen enkel een internatio-*

naal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn.”

Daarnaast wordt in de memorie van toelichting ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

3.4. De bestreden beslissing bevat expliciete motieven op grond waarvan de verwerende partij oordeelt dat de identiteit van de verzoekende partij onzeker is, die op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen gelezen worden. De verzoekende partij herhaalt wat ook in de bestreden beslissing is vermeld, namelijk dat zij een kopie van haar Green Book neerlegde tijdens haar asielpcedure. Volgens haar voldoet deze kopie volledig aan de wil van de wetgever, gezien ze de constitutieve elementen van haar identiteit bevat. De verzoekende partij weerlegt echter op geen enkele concrete wijze de motieven op grond waarvan de verwerende partij de door haar neergelegde documenten niet aanvaardt, namelijk: *“Betrokkene legde deze documenten (kopie green book en attest VDC) ook al voor tijdens haar asielpcedure en het CGVS stelde in haar beslissing dd. 25.10.2011 dat deze documenten niet van die aard zijn dat ze haar beweerde Tibetaanse afkomst zouden kunnen staven. Het CGVS stelde meer specifiek: “De bewijswaarde van zulk een kopie is zeer beperkt gezien de mogelijke vervalsingen van deze kopie via eenvoudig knip- en plakwerk. Bovendien hebt u amper enige kennis van dit document. U weet de naam niet van het kantoor waar dit document is uitgegeven. En hoewel u verschillende vragen werden gesteld over dit document, wist u niet te vertellen dat via dit document de Tibetanen jaarlijks een bijdrage betalen voor de Tibetaanse overheid in ballingschap”[...]” Zo legde u ook een attest neer van de VDC. Dit is een overheidsdienst die bevoegd is voor de lokale dingen in het dorp. Dat deze mensen, die de Nepalese regering vertegenwoordigen, een document zouden opstellen waarin ze u de Tibetaanse nationaliteit toekennen, is niet geloofwaardig. Immers is de Tibetaanse nationaliteit internationaal niet erkend.”* Het feit dat de verwerende partij de motivering van het commissariaat-generaal overneemt, en op die manier deze motivering eigen maakt, houdt hoegenaamd niet in dat deze motivering kennelijk onredelijk zou zijn. De loutere overtuiging van de verzoekende partij dat dit document wel volstaat, kan evenmin afbreuk doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier. De verzoekende partij stelt voorts dat zij onmogelijk uit de bestreden beslissing kan afleiden waarom haar Green Book niet voldoet, maar uit de eenvoudige lezing van voornoemd motief blijkt dat deze bewering niet correct is.

3.5. Waar verzoekende partij verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 dient de Raad op te merken dat het Hof in dit arrest tot de volgende conclusie kwam: *“Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het niet toestaat dat de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op hun gezondheidstoestand, hun identiteit en hun nationaliteit op een andere manier aantonen dan door het overleggen van een identiteitsdocument.”* De Raad stelt vast dat verzoekende partij een verblijfsaanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en niet op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het Grondwettelijk Hof heeft zich in het arrest van 26 november 2009 niet uitgesproken over de grondwettelijkheid van de ontvankelijkheidsvoorwaarden opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uitgangspunt van het voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof vormt de vaststelling dat de artikelen 9ter en 48/4 van de Vreemdelingenwet samen de omzetting vormen, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 *“inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.”* Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vormt echter geen omzetting van de voormelde richtlijn 2004/83/EG en heeft geen uitstaans met de problematiek van de subsidiaire bescherming. Verzoekende partij kan bijgevolg niet dienstig opwerpen dat het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26

november 2009 met nr. 193/2009 naar analogie dient te worden toegepast op verblijfsaanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.6. Uit het verzoekschrift blijkt voorts dat verzoekster niet betwist dat zij geen identiteitsdocument, zijnde een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart heeft overgemaakt aan het bestuur. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat zij in de onmogelijkheid verkeert om haar identiteitskaart of paspoort voor te leggen of te proberen zulk document te verkrijgen. De gemachtigde van de minister vermeldt duidelijk waarom de kopie van het Green Book niet kan worden aanvaard als identiteitsbewijs. Er wordt herhaald dat de bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet erin bestaat een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, en dat dient te worden vermeden dat verblijfsvergunningen dienen om de onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat het bestuur het document, met name de kopie van het Green Book, niet aanvaardt als een geldig identiteitsbewijs. Zoals reeds gesteld, rust de bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt op de aanvrager.

3.7. De Raad benadrukt voorts dat, waar verzoekster verwijst naar stukken in het administratief dossier die volgens haar haar identiteit aantonen, de wetgever duidelijk heeft aangegeven dat bij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een identiteitsdocument moet worden voorgelegd en dat bij gebreke aan een dergelijk document de aanvraag om machtiging tot verblijf *“[...] niet anders dan onontvankelijk [kan] verklaard worden”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 33-34). De Raad ziet bovendien niet in hoe de verwerende partij, gelet op het risico van identiteitsusurpatie, met zekerheid kan weten of de persoon die een aanvraag tot verblijfsmachtiging indient tevens de persoon is die in kader van andere procedures een identiteitsdocument heeft voorgelegd, indien bij de aanvraag zelf geen identiteitsstuk wordt gevoegd.

3.8. Voor zover de verzoekende partij verwijst naar vermeldingen op de website van *“Kruispunt-migratie”* is het duidelijk dat de vermeldingen op deze website geen bron van recht zijn, zodat de verzoekende partij de schending van de vermeldingen op deze website niet op dienstige wijze kan aanvoeren. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

3.9. De verzoekende partij stelt dat het onredelijk is van de verwerende partij het Green Book louter te weigeren omdat zij weinig kennis zou hebben over dit document. Deze stelling klopt niet, aangezien de verwerende partij in de bestreden beslissing eveneens expliciet stelt dat *“gezien de mogelijke vervalsingen van deze kopie via eenvoudig knip- en plakwerk”* dit document niet kan aanvaard worden. Dit argument van de verzoekende partij mist dus feitelijke grondslag.

3.10. Tenslotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij het volgende motief van de bestreden beslissing in het geheel niet betwist: *“Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name het attest van immatriculatie, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien dit afgeleverd wordt in het kader van de asielprocedure, op basis van de door de vreemdeling verstrekte gegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.”* Dit motief blijft dan ook staan.

3.11. Waar verzoekende partij tenslotte in het verzoekschrift nog aangeeft van mening te zijn dat zij op voldoende wijze buitengewone omstandigheden heeft aangetoond, dient vastgesteld dat dergelijk betoog niet dienstig is nu de beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet aan de orde is daar zij er niet in slaagde te voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde en om die reden de aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

3.12. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin heeft zij aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen.

3.13. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER